

josip curčić

romantično nedovršena

prolog

evo jedna,
igrom prilika –
romantično nedovršena

poput fotografije slike
sa izložbe
u svetim srcima

zavjesom prekrrio sam
pola slike
ispod oznake

za izlaz –
u slučaju nužde

izložba se zvala vidi umjetnost – umjetnost promjene, održavala se od lipnja do studenog dvije i dvadeset pete godine, u muzejsko galerijskom prostoru sveta srca. potpuno slučajno i nesvjesno, bio sam svjedok izložbe, a izložba svjedok promjene u meni.

jebi se, mila

jebi se
ljubavi moja,
i sretno ti valentinovo
ili subota
ili kiša

jebi se,
mila
jer voliš me
i ja volim tebe

i jebi se,
jer ne znaš
oprostiti
a ja ne znam
stati

jebi se,
i zagrlj me
prije nego umrem

akt

zamišljam
da sam
model za akt

i da
stojim
na tom svom
radnom mjestu

i
neugodno mi je,
jer zaista jest –
iako tijelo mi je
okrenuto,
a glava
i pogled ka

u polukrug poredanim;
budućim
slikarima
i slikaricama,

među njima
mlada dama

u kariranoj suknjici

za druge neprimjetno;
raširenih nogu
gleda me
i rukom
trlja... se.

i cvijet
u mojoj ruci
neugodno raste

ručak za dvoje

htio bih
napraviti ručak
jednostavan

malo pašte
umaka

za dvoje

kao podlogu
za snove

šećer u prahu

kasno sinoć,
odnosno rano jutros,

ne znam zašto,
ali ono pakiranje
od 250 g
šećera u prahu

zgrabio sam
prvo s obje,
a zatim jednom rukom
i počevši
glasno se smijati

šećerom u prahu
krstio sam stan,
i samog sebe

poput luđaka
glumeći baletana
vrteći se u krug –
oko sebe

slavio sam nešto,
samo toga se sjećam

četrnaest

slani inćuni
u maslinovom ulju

i tako divna
malvazija,
i brisanje ruku
u papirnate ručnike

ocvala mimoza
na stolu,
krofne
i marelice
za kraj

četrnaeste,
kišom natopljene
noći veljače

u kući bez krova,
i u autu –
uz more

ja sam mačak
sa devet života

i divan je ovaj
četrnaesti dan